Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος | Ἀθῆναι, 14 Αὐγούστου 1937 | Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 37

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καλέ, τί λέγατε τόσην ὥρα;

— Τίποτα ἀποκρίθηκε ὁ Μονταγνῆς. Τοῦ ζήτησα μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτὴ τὴν πόλη ποὺ πᾶμε τώρα.

Τὸ καλὸ παιδὶ ἔλεγε τὸ ψέμμα, γιατὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ φίλοι του καὶ τὴ νέα εὐεργεσία ποὺ θὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸ θειό του νὰ κάμῃ, ἀπὸ οἶκτο στὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνον Ἀντρέα Λιγουλάκη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Πυρκαϊὰ

Ὕστερ' ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐπεισόδιο, ποὺ ἀρκετὰ τοὺς ἀργοπόρησε, ξεκίνησαν πάλι, μπῆκαν στὴ μικρὴ πόλη, ἔφαγαν σ' ἕνα ἑστιατόριο, ξεκουράσθηκαν καμμιὰ ὥρα καὶ ξανάρχισαν τὴν πεζοπορία τους.

Περπάτησαν ὅλο τὰπόγεμα χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ τίποτα ἔκτακτο. Κατὰ τὸ βράδυ βρέθηκαν ἀπέξω ἀπὸ ἕνα χωριό, ὅπου ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους καὶ νὰ ξεκινήσουν πάλι τὸ πρωΐ. Ἀλλὰ πρὶν φτάσουν σ' αὐτὸ τὸ χωριό, ὁ Μάριος, ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ ἦταν πάνω σ' ἕνα μικρὸ λόφο, εἶδε ἄξαφνα μιὰ λάμψη καὶ καπνό.

— Παιδιά! φώναξε τί εἶν' ἐκεῖ;

—Ἀ! πυρκαϊά! ἔκαμε ὁ Μονταγνῆς.

— Καίγουνται τὰ δέντρα; ρώτησε ὁ Δουμποδᾶνος. Παράξενο!

— Καλέ, ποιὰ δέντρα; εἶπε ὁ Μάριος. Δὲν βλέπετε ἕνα σπίτι, πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου; Ἡ σκεπή του διακρίνεται πολὺ καλά. Αὐτό, χωρὶς ἄλλο, θὰ καίγεται.

—Ἄλλα πάλι! φώναξε ὁ Σαιζάνης ποὺ ἔβλεπε καινούργιο ἐμπόδιο στὸ ταξίδι τους.

Καὶ βέβαια, σπίτι καιγόταν, ἄνθρωποι μποροῦν νὰ κινδύνευαν, νὰ καοῦν· δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ τοὺς δώσουν βοήθεια; Ἦταν χρέος τους.

Πραγματικῶς, καθὼς ἐπλησίαζαν στὸ λόφο, δὲν ἔβλεπαν μόνο φλόγες καὶ καπνούς, παρὰ κι' ἄκουγαν καθαρὰ φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια.

— Πᾶμε νὰ βοηθήσουμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους! εἶπε ὁ Μάριος.

— Πᾶμε! εἶπαν ὅλοι.

Ὁ Μάριος μιὰ καὶ δυὸ ἀνέβηκε ὡς ἀπάνω». (Σελ. 326 στ. α')

Κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν κορυφή, καὶ πρῶτος μάλιστα ὁ Σκιζάνης ποὺ εἶχε μουρμουρίσει γιὰ τὸ καινούργιο ἐμπόδιο.

Τὸ σπίτι, ποὺ ἦταν μιὰ κομψὴ βίλλα τριγυρισμένη ἀπὸ ψηλὰ δέντρα, εἶχε πιάσει φωτιὰ ἀπὸ κάτω. Τὸ ἀπάνω πάτωμα ἦταν ἀπείραχτο ἀκόμα, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γωνιὰ ποὺ τὴν τόλιγαν φλόγες. Φαίνεται ὅμως πὼς κι' ἡ σκάλα ἀπὸ μέσα καιγόταν. Δὲν μποροῦσαν λοιπὸν νὰ κατεβοῦν καὶ νὰ σωθοῦν αὐτοὶ ποὺ κάθουνταν στὸ ἀπάνω. Κι' εἶχαν βγεῖ στὰ παράθυρα καὶ φώναζαν ἀπελπισμένοι :

— Βοήθεια ! καιγόμαστε ! Θὰ καοῦμε.

Εἶχε βραδυάσει πιὰ κι' οἱ φίλοι μας δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν καλὰ τί ἄνθρωποι ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἐκινδύνευαν. Δὲν φαίνουνταν ὅμως οὔτε ἄντρες μεγάλοι, οὔτε γυναῖκες. Ἔμοιαζαν παιδιά. Καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὰ ἐφώτισε μιὰ λάμψη, οἱ φίλοι μας εἶδαν πὼς φοροῦσαν στολὲς λυκείου. Ἦταν λοιπὸν μαθητὲς ποὺ περνοῦσαν τὸ καλοκαίρι τους σ' ἐκείνη τὴ βίλλα ; Μὰ οἱ μεγάλοι τί εἶχαν γίνει ; Δὲν εἶχαν μαζὶ τοὺς γονεῖς τους ἢ ἄλλους συγγενεῖς ; Μόνο δυὸ ὑπηρέτες ἔβλεπαν οἱ φίλοι μας ἀπέξω ἀπ' τὸ πυρπολούμενο κτίριο, ποὺ τὰ εἶχαν χαμένα ὁλότελα καὶ δὲν ἤξεραν τί κάνουν.

— Βοήθεια ! βοήθεια ! ἐφώναζαν κι' αὐτοί.

Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ δώσουν βοήθεια, ζητοῦσαν !

—Ἔ ! τί κάθεστε ; τοὺς φώναξε ὁ Μάριος. Μιὰ σκάλα γρήγορα ! μιὰ σκάλα !

Ἀμέσως ἔφεραν μιὰ σκάλα καὶ τὴν ἐστήριξαν στὸν τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρο, ὅπου ἦταν προβαλμένα δυὸ παιδιά.

—Ἀφῆστε μας ἐμᾶς ! εἶπε ὁ Μάριος στοὺς ὑπηρέτες. Σεῖς ρίχνετε νερὸ στὴ φωτιά, νερὸ ὅσο μπορεῖτε !

Κι' ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες, ποὺ πῆραν θάρρος ἅμα βρέθηκε ἀρχηγός, ἄρχισαν νὰ κουβαλοῦν κουβάδες νερὸ ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ νὰ ρίχνουν στὸ ἰσόγειο ποὺ καιγόταν, ὁ Μάριος ἔβαλε τοὺς φίλους του νὰ τοῦ κρατοῦν τὴ σκάλα, καὶ μιὰ καὶ δυό, ἀνέβηκε ὣς ἀπάνω.

Ἀλλὰ ἡ ἔκπληξή του ἦταν μεγάλη ὅταν, φθάνοντας κοντὰ στὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ ἤθελε νὰ σώσῃ, ἐγνώρισε τὸν Γρηγόρη καὶ τὸ Βλάχο, τοὺς Βραζιλιανοὺς συμμαθητές του, τοὺς ἐχθρούς !Ἀλλὰ καὶ στὸ ἄλλο παράθυρο, τὸ παιδὶ ποὺ φώναζε βοήθεια, δὲν ἦταν παρὰ ὁ Ριγίλλας, κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν παρέα τῶν Βραζιλιανῶν !

Ἀδιάφορο ! κάθε ἔχθρα ἔπρεπε τώρα νὰ παραμερισθῇ, νὰ ξεχασθῇ.

—Ἔλα, Γρηγόρη, μὴ φοβᾶσαι ! εἶπε ὁ Μάριος. Ἔβγα, πάτησε δῶ κι' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ κατέβῃς ! .. Καὶ σύ, Βλάχο ! πιάνου καὶ κατέβαινε ὅπως μπορεῖς ἀπὸ πίσω μας.

Οἱ δυὸ Βραζιλιανοί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Μαρίου κατέβηκαν. Ἔπειτα ἡ σκάλα τοποθετήθηκε στὸ ἄλλο παράθυρο καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κατέβηκε κι' ὁ Ριγίλλας. Στὸ μεταξύ, οἱ ὑπηρέτες εἶχαν πλημμυρίσει τὸ ἰσόγειο μὲ νερὸ κι' ἡ φωτιὰ κόντευε νὰ σβύσῃ.

—Ἔσεῖς ; ἐσεῖς ; .. ψιθύριζαν ἐκθαμβοι οἱ Βραζιλιανοί, ποὺ συνέρχουνταν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸν τρόμο τους κι' ἀπὸ τὴ ζάλη ποὺ τοὺς εἶχε προξενήσει ὁ καπνός. Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ ;

— Μᾶς ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σᾶς σώσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος. Εἴδατε πὼς φτάσαμε μέσ' στὴν ὥρα ; Γιατὶ οἱ προκομμένοι οἱ ὑπηρέτες σας τὰ εἶχαν χάσει, καὶ θὰ σᾶς ἄφηναν νὰ καῆτε σὰν ποντίκια ! Μὰ τί εἶναι ἐδῶ ποὺ κάθεστε μονάχοι ; Νοικιάσατε αὐτὴ τὴ βίλλα γιὰ τὸ καλοκαίρι ; ..

Οἱ Βραζιλιανοὶ ἀνέπνευσαν βαθιὰ καθαρὸ ἀέρα, συνῆλθαν ἀκόμα περισσότερο καὶ διηγήθηκαν στοὺς σωτῆρες τους πῶς βρίσκουνταν ἐκεῖ. Ἡ βίλλα ἦταν ἑνὸς πλουσίου Βραζιλιανοῦ, θείου τοῦ Γρηγόρη, ποὺ τὸν προσκάλεσε νὰ μείνῃ μὲ τοὺς δυὸ συμμαθητές του κανένα μῆνα. Ἀλλ' ἀπὸ προχθές, ὁ θεὸς κι' ἡ θειὰ τοῦ Γρηγόρη ἔλειπαν. Εἶχαν πάει γιὰ λίγες ἡμέρες σ' ἕν' ἄλλο τους κτῆμα, ὅπου ἡ παρουσία τους ἦταν ἀναγκαία, κι' ἔτσι τὰ παιδιὰ ποὺ φιλοξενοῦσαν ἔμεναν μόνα μὲ τοὺς δυὸ ὑπηρέτες.

Ἔπειτα κι' οἱ φίλοι μας τοὺς διηγήθηκαν τὴ μικρή τους ἱστορία. Ἀλλ' ἅμα τοὺς εἶπαν πὼς τώρα πήγαιναν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ χωριὸ καὶ νὰ ξεκινήσουν πάλι τὸ πρωΐ, ὁ Γρηγόρης ἐφώναξε :

—Ἀ, μπά ! ἐδῶ θὰ κοιμηθῆτε ! Ἐμεῖς θὰ σᾶς φιλοξενήσουμε. Εὐτυχῶς ἡ φωτιὰ ἔσβυσε καὶ τὸ ἀπάνω πάτωμα, ποὺ καθόμαστε, δὲν ἔπαθε σχεδὸν τίποτα. Ἀδύνατο νὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ φύγετε. Ἔ, Βλάχο ; ἔ, Ριγίλλα ;

— Μὰ βέβαια ποὺ θὰ μείνετε μαζί μας, εἶπαν κι' οἱ ἄλλοι δυὸ Βραζιλιανοί.

— Μὰ δὲν εἴμαστε πιὰ ἐχθροί ; εἶπε χαμογελώντας ὁ Μάριος.

— Τί λές ! φώναξε ὁ Γρηγόρης· ἐμεῖς ἐχθροί ; Πάει πιά ! Τώρα πρέπει νὰ εἴμαστε οἱ καλύτεροι φίλοι ! Κι' ἂς σφίξουμε τὰ χέρια ! .. Τόκα, παιδιά ! Καὶ φίλοι γιὰ πάντα !

Μὲ συγκίνηση οἱ φίλοι μας ἔσφιξαν τὰ χέρια τῶν Βραζιλιανῶν. Καὶ κάθε ἔχθρα ἔφυγε ἀπ' τὴν καρδιά τους Μὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ ἐχθρεύουνται παιδιὰ ποὺ τὰ εἶχαν σώσει ἀπὸ τὶς φλόγες, ἢ αὐτὰ νὰ ἐχθρεύονται τοὺς σωτῆρες τους ;

Ἀφοῦ ἔσβυσε πιὰ ἡ φωτιά, οἱ ὑπηρέτες κουβάλησαν ἕνα τραπέζι καὶ καθίσματα στὸ μικρὸ πλάτωμα ποὺ ἦταν ἀπέξω ἀπὸ τὴ βίλλα, καὶ τὰ ἑφτὰ παιδιὰ ἐκάθησαν νὰ δειπνήσουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κουζίνα εἶχε καεῖ, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μαγειρέψουν, κι' ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ κελλάρι, ποὺ εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ὅ,τι φαγώσιμο ὑπῆρχε — παξιμάδια, τυρί, λουκάνικα, χαιρομέρι, καὶ χόρτασαν μ' αὐτά, καθὼς καὶ μὲ φροῦτα ἀπὸ τὸν κῆπο. Ἔπειτα, ἀπὸ μιὰ ἄλλη πισινὴ σκαλίτσα, ποὺ δὲν εἶχε καεῖ ὁλότελα, ἀνέβηκαν μὲ ἀκροβασία στὸ ἐπάνω πάτωμα, καὶ μοιράσθηκαν στὶς κάμαρες γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ὅλη τὴν ὥρα, καὶ στὸ τραπέζι καθὼς ἔτρωγαν, καὶ στὶς κάμαρες καθὼς γδύνουνταν νὰ πλαγιάσουν, μιλοῦσαν γιὰ τὸ Λύκειο, τοὺς καθηγητές τους, τὰ μαθήματά τους καὶ . . . τοὺς ὁμηρικούς τους καυγάδες στὴ μικρὴ αὐλή.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ ΓΡ. Ξ.

ΚΑΛΛΙΟ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ . .

Σέρνει τὸ κοντὸ Κουνάβι
Ἄσπρη χήνα, παχουλή.
Κ' ἡ κερὰ Ἀλουποῦ δὲν παύει
Πιστευτὸ νὰ τοῦ μιλῇ.

—Τέτοιο κρέας νὰ μασσήσω ;
Νὰ μὴν τ' ἀξιωθῶ ποτέ !
Πέταξέ το, δόσ' το πίσω !
Θάβρης κάλλιο, βρὲ κουτέ !

—Νὰ τ' ἀφήσω Ἀλλ' ὅμως ἄκου
Νὰ σοῦ πῶ, κερ' Ἀλουποῦ :
Γιὰ νὰ μὴ γυρνῶ τοῦ κάκου,
Δὲ μοῦ λέγεις κι' ἀπὸ ποῦ ;

—Ἄφησέ το πρῶτα χάμω,
Καὶ νὰ σ' ὁδηγήσω εὐθύς !
Νὰ μὴ σώσω, ἂν δὲ σὲ κάμω
Νὰ μὲ ξαναθυμηθῆς.

Δίνει πίστη τὸ Κουνάβι,
Ρίχνει τὸ πουλερικό.
Καὶ δὲν τὄχε καταλάβει
Πὼς θὰ μείνῃ νηστικό.

(Ἡ ἀναδημοσίευσι ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΑΛΑΒΗ ΤΕΧΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

Θὰ ἔτυχε βέβαια νὰ ἰδῆτε, σὲ περιοδικά, σ' ἐφημερίδες ἢ καὶ σ' ἐκθέσεις, ἔργα ζωγραφικῆς παράξενα κι' ἀκατανόητα, ποὺ θὰ σᾶς ἔκαμαν νὰπορήσετε πολὺ τί νὰ παριστάνουν ἢ γιατὶ νὰ τὸ παριστάνουν ἔτσι . . . παλαβά : ἀνθρώπους μὲ δέκα προφίλ, τὸ ἕνα πλάϊ στ' ἄλλο — γυναῖκες μὲ τὸ κεφάλι κομμένο στὰ δυό, τὸ μισὸ ἀπὸ πάνω, τὸ ἄλλο μισὸ ἀπὸ κάτω καὶ στὴ μέση σκιά – ἁμάξια μὲ χίλιες ρόδες καὶ μὲ χίλια ἄλογα — τοπεῖα μὲ πράσινες θάλασσες, μαβιὰ δέντρα, σπίτια σὰ νὰ γκρεμίζουνται ἀπὸ σεισμό, ἀνθρώπους σὰν τρωγλοδύτες ἢ σὰν ἀγρίμια, κι' ἄλλα τέτοια πολλά. Κι' ἂν ἔτυχε νὰ ρωτήσετε γιὰ τὸ παράξενο, ἴσως σᾶς ἀποκριθῆκαν ;

—Ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶναι φουτουριστής ! . . ὁ ἄλλος εἶναι κυβιστής ! . . ἐκεῖνος εἶναι ὑπερρεαλιστής ! . .

Πραγματικῶς, ὅλη αὐτὴ ἡ παλαβὴ τέχνη εἶναι χωρισμένη σὲ σχολὲς καὶ ὑποσχολές, μὲ ὀνομασίες σὲ *ισμὸς* (φουτουρισμὸς ἢ μελλοντισμός, κυβισμός, ὑπερρεαλισμὸς κτλ.) ποὺ περιλαμβάνουν ὄχι μόνο ζωγράφους, ἀλλὰ καὶ γλύπτες, κι' ἀρχιτέκτονες, καὶ μουσικοσυνθέτες, ἀκόμα καὶ ποιητὲς καὶ μυθιστοριογράφους ! Τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ κακὸ ποὺ εἶχε ἀρχίσει προπολεμικά, παράγινε, κι' ἡ παλαβὴ τέχνη ὀργιάζει κυριολεκτικὰ σ' ὅλο σχεδὸν τὸν πολιτισμένο κόσμο. Προπάντων τὴ συναντοῦμε στὰ μεγάλα Κράτη μὲ τὴ μεγάλη καλλιτεχνικὴ κίνηση, Γαλλία, Γερμανία, Ἰταλία κτλ. μολονότι καὶ τὰ μικρὰ δὲν πᾶνε παρακάτω, ἀφοῦ κρούσματα αὐτῆς τῆς τρέλλας ἔχουμε κι' ἐδῶ στὴν μικρὴ Ἑλλάδα. Φυσικά, οἱ παλαβοὶ καλλιτέχνες ἔχουν παντοῦ καὶ θαυμαστές, ἐκείνους ποὺ τοὺς μοιάζουν ψυχικὰ καὶ διανοητικά. Κάνουν καὶ μεγάλη προπαγάνδα—ἄρθρα, βιβλία, διαλέξεις—γιὰ νὰ παρασύρουν περισσότερους. Κι' ἐπειδὴ τὸ κοινὸ τραβιέται πάντα ἀπὸ κάθε καινούργιο, ποὺ θορυβεῖ, χωρὶς νὰ ξεχωρίζῃ τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακό, σχηματίζεται ἕνα ρεῦμα, μιὰ μόδα. Ναί, ἡ παλαβὴ τέχνη εἶναι *τῆς μόδας* ! Καὶ μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανένας πόση βλάβη μπορεῖ νὰ φέρῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὴν κοινὴ καλαισθησία, καὶ στὴν κοινὴ νοοτροπία ἀκόμα. Γιατὶ ἡ Τέχνη εἶναι ἀπαραίτητη στὴ ζωή. Τέρπει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν διαπαιδαγωγεῖ. Ἄνθρωποι λοιπὸν ποὺ θὰ συνήθιζαν νὰ βρίσκουν τέρψη σὲ μιὰ παλαβή, ἐκτροχιασμένη τέχνη καὶ νὰ ἐπηρεάζουνται ἀπ' αὐτή, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ καταντοῦσαν παλαβοὶ κι' οἱ ἴδιοι.

Ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ πάρουν μέτρα οἱ κυβερνῆτες. Καὶ πρώτη ἡ Γερμανία κατάλαβε τὴν ἔκπαση τοῦ δημοσίου κινδύνου καὶ πῆρε τὰ μέτρα της καλά. Τελευταῖα στὸ Μόναχο ἔγινε μιὰ μεγάλη Καλλιτεχνικὴ Ἔκθεση. Τὸ γερμανικὸ λοιπὸν Ὑπουργεῖο τῶν Καλῶν Τεχνῶν πρόσταξε νὰ μαζευθοῦν ὅλα τὰ παλαβὰ ἔργα, ἀπὸ Μουσεῖα, Πινακοθῆκες, Ὑπουργεῖα, Δημόσια Καταστήματα, ἀκόμα κι' ἰδιωτικὲς Συλλογὲς ἢ Εἰκονοπωλεῖα—καὶ νὰ συγκεντρωθοῦν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα τῆς Ἔκθεσης, μὲ σχετικὲς . . . διαφωτιστικὲς ἐπιγραφὲς στοὺς τοίχους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θαυμάσιο. Οἱ ἀπειράριθμοι ἐπισκέπτες, βλέποντας «συνηγμένην ἐπὶ τὸ αὐτὸ» τόση παλαβὴ τέχνη, ἔφριτταν, ἀγανακτοῦσαν, ἔβριζαν ἢ ξεκαρδίζουνταν ἀπὸ τὰ γέλια. Συγχρόνως, σ' ὅλες τὶς γερμανικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ δημοσιεύουνταν ἄρθρα ποὺ χτυποῦσαν τὸν ἐκτροχιασμὸ τῆς σύγχρονης Τέχνης καὶ καλοῦσαν τοὺς καλλιτέχνες νὰ ξαναγυρίσουν στὸν ἴσιο δρόμο, παίρνοντας γιὰ μεγάλο πρότυπο κι' ἰδανικὸ τὴν αἰώνια Τέχνη τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας. Κι' ἡ «μόδα» ἔπεσε αὐθημερόν. Κανένας στὴ Γερμανία δὲν θὰ διαμαρτυρηθῇ ὅταν θὰ καταστραφοῦν μεθαύριο τὰ ἐξαμβλώματα ποὺ συγκεντρώθηκαν γιὰ διαπόμπευση στὸ Μόναχο, καὶ θὰ συντριφτοῦν ἢ θὰ παραδοθοῦν στὴ φωτιά.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκέσθηκε μόνο σ' αὐτὰ τὸ Γερμανικὸ Κράτος. Θὰ καλέσῃ ἀκόμα ὅλους τοὺς γερμανοὺς ζωγράφους ποὺ ζωγραφίζουν ἁμάξια μὲ χίλια ἄλογα ἢ σπίτια σὰ νὰ γκρεμίζουνται ἀπὸ σεισμό, καὶ θὰ τοὺς ρωτήσῃ : «Ἔτσι βλέπετε τὰ πράγματα ἐσεῖς ; ἢ τὰ βλέπετε ὅπως εἶναι, ἀλλὰ τὰ ζωγραφίζετε ἔτσι γιὰ νὰ κάνετε θόρυβο ;» Ἂν ὁ ζωγράφος ἀπαντήσῃ ναί στὸ πρῶτο, τὸ Κράτος θὰ τοῦ πῇ : «Εἶσαι ἄρρωστος καὶ θὰ σὲ κλείσω στὸ Ψυχιατρεῖο». Ἂν ἀπαντήσῃ ναί στὸ δεύτερο, τὸ Κράτος θὰ τοῦ πῇ : «Εἶσαι ἀγύρτης, ἀπατεώνας, καὶ θὰ σὲ στείλω στὴ φυλακή». Κι' ἂς τολμήσῃ πιὰ κανένας ἐκεῖ-πέρα νὰ ζωγραφίσῃ παλαβά !

Ἂν τὸ παράδειγμα τῆς Γερμανίας τὸ ἀκολουθήσουν καὶ τἄλλα Κράτη, ὅπου ἡ παλαβὴ τέχνη ὀργιάζει, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ κακό. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΓ'.

Ἡ μεγάλη ἀπορία τοῦ Μυταράκη ἦταν : Τί τὰ ἤθελαν τὰ φτερὰ τὰ πουλιὰ τῆς αὐλῆς, σὲ τί τοὺς χρησίμευαν, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ πετοῦν

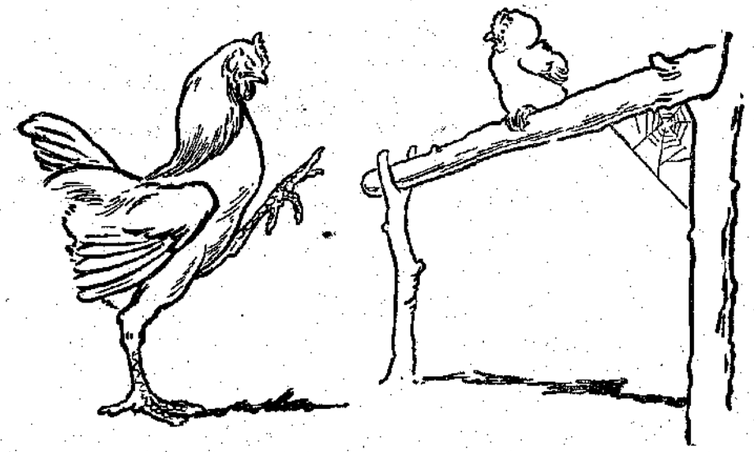

σὰν τὸν κόρακα, τὸ γεράκι, τὸν ἀετό, τὸ χελιδόνι ἀκόμα καὶ τὸ σπουργίτη ; Καλύτερα νὰ εἶχαν κι' αὐτὰ τρίχες, σὰν τὸ γουρούνι, τὸ γάϊδαρο, τὸ κουνέλι. . .

Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ καταλάβῃ μονάχος του, πῆγε καὶ ρώτησε τὴ μητέρα του. Μὰ ἡ Ἀσπρούλα τὸν ἀποπῆρε ;

— Τί ἀνησίες εἶναι αὐτὲς ποὺ μοῦ λές ; Νἄχουμε, λέει, τρίχες σὰν τὸν Αὐτέα καὶ τὸν κυρ-Μέντιο ; Νὰ πῆς τοῦ κόρακα νὰ κοιτάζῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀνακατεύεται στὶς δικές μας. Ἀκοῦς ἐκεῖ !

Ὁ μικρὸς ὅμως ἐπέμενε :

—Ἂν τὰ φτερά δὲν μᾶς χρησιμεύουν σὲ τίποτα, καλύτερα νὰ μὴν τἄχουμε. Ἂν μᾶς χρησιμεύουν σὲ κάτι, θέλω νὰ τὸ μάθω !

— Στὸ κρεβάτι σου γρήγορα ! φώναξε καταθυμωμένη ἡ Ἀσπρούλα. Νὰ κοιμηθῇς γιὰ νὰ πάψῃς νὰ λὲς βλακεῖες.

Καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κουρνιάσῃ νωρίς.

Ποῦ νὰ κοιμηθῇ ὅμως ὁ Μυταράκης. Συλλογιόταν ὅλη τὴ νύχτα. Καὶ τὸ πρωΐ, ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ κοττέτσι, εἶπε τὴν ἀπορία του στὸν πατέρα του.

— Βρὲ βλάκα ! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φωνακλᾶς, ἀλήθεια δὲν καταλαβαίνεις, κοτζὰμ κοτόπουλο, γιατί ἔχουμε τὰ φτερά ; Γιὰ ὁμορφιά, κουτομόια ! Δὲ μὲ βλέπεις ἐμένα τί ὡραῖος ποὺ εἶμαι μ' αὐτὰ τὰ μεγάλα καὶ λαμγρόχρωμα φτερὰ ποὺ ἔχω ; Ἔτσι θὰ γίνῃς καὶ σὺ ἅμα μεγαλώσῃς ἀκόμα. Δὲν βλέπεις καὶ τὸ παγώνι ; καὶ τὸ γάλο, καὶ τὸ φασιανό ; Ἀλήθεια, ἐγὼ εἶμαι ὡραιότερος ἀπ' αὐτούς, μὰ κι' αὐτοὶ εἶναι ὡραῖοι μὲ τὰ φτερά τους. Ἄκου λοιπὸν ποῦ σοῦ λέω : τὰ φτερά, σ' ἐμᾶς τὰ πουλιὰ τῆς αὐλῆς, εἶναι γιὰ ὁμορφιά. Τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦν ψηλά, δὲν ἔχουν φτερὰ ἔτσι ὡραῖα. Αὐτὸ νὰ πῆς τοῦ κόρακα !

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ αὐτὸν τὸν ἴδιον σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ἐξοικειώνεται μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ἔμενε πιὰ γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ στὸν Ἄρη. Κοίταζε τὴν Καίτη καὶ τῆς ἔλεγε :

—Ἴσως ἡ μοῖρα νὰ μᾶς εἶχε ὁρίσει ἕνα μεγάλο προορισμό, νὰ ξαναδημιουργήσωμε ἐμεῖς τὴν ζωὴ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν νεκρὸ πλανήτη. Ἐμεῖς οἱ δυὸ μέλλει ἴσως νὰ γίνωμε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα τῆς νέας γενεᾶς τῶν Ἀρείων.

Ἡ Καίτη χαμογελοῦσε. Προτιμοῦσε νὰ βλέπῃ τὸν Ἔρρικο αἰσιόδοξο, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκατασταθῇ ὁριστικὰ στὸν Ἄρη, παρὰ μισότρελλον σὰν τὸν Βαρνάβα ἢ ἀπελπισμένον σὰν τὸν Ἀνδρέα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀτύχημά τους δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του νὰ πῇ μιὰ λέξη. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς δὲν τὴν ἐνθουσίαζε καθόλου ἡ ἰδέα νὰ μείνῃ ὁριστικὰ στὸν Ἄρη, ὅσο «μεγάλος κι' ἔνδοξος» κι' ἂν ἦταν ὁ προορισμός της.

Ἄ, πόσο περισσότερο θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶναι ἡ ἀσήμαντη γυναίκα ἑνὸς νεαροῦ ἀστρονόμου σ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἀστεροσκοπεῖο τῆς Γῆς. Μά, τὸ κάτω-κάτω ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση πὼς θὰ ἔμενε ἐδῶ, τί νὰ γίνῃ ; Καλύτερα ἔτσι, μαζὶ μὲ τὸν Ἔρρικο καὶ μὲ τοὺς ἄλλους, παρὰ ὅπως πρίν ποὺ ἦταν μονάχα μὲ τὸν γέρο πατέρα της.

Μέσα στὰ ντεπόζιτα ὅπου δὲν εἶχαν σπάσει ὅταν ἔπεσε ἡ βολίδα ἦταν ἀποθηκευμένο τόσο ἀέριο, ὅσο ἔφθανε ἴσα ἴσα γιὰ νὰ τιναχθῇ ἡ βολίδα στὸ κενόν. Καὶ ὕστερα ;

Δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ μείνουν ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη, ὅπου τοὐλάχιστον μποροῦσαν νὰ ζήσουν, ἀφοῦ ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ καὶ ἡ κόρη του εἶχαν διατηρηθεῖ πάνω ἀπὸ ἕνα χρόνο, παρὰ νὰ χαθοῦν μέσα στὸ ἀπέραντο διάστημα ;

Ἔπειτα, μήπως ἡ Καίτη καὶ ὁ πατέρας της περίμεναν ποτὲ τὴν ἀνέλπιστη ἀφιξη τοῦ Ἔρρικου, τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Βαρνάβα ; Καὶ ὅμως ἐκεῖνοι ἦρθαν. Δὲν εἶχαν λοιπὸν βασιμώτερες ἐλπίδες τώρα νὰ ἰδοῦν καμμιὰ μέρα, σὲ λίγα μήνες ἢ ἔστω καὶ σὲ λίγα χρόνια, καμμιὰ νέα βολίδα νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανό ; Γιατὶ νὰ μὴν ἀποφασίσῃ τυχὸν ἡ Ἀντουανέττα νὰ ἔρθῃ κι' αὐτὴ ἐδῶ, γυρεύοντας τὸν ἀδελφό της καὶ τὸν ἀραβωνιαστικό της ;

Ὅλες αὐτὲς ἦταν λογικώτατες σκέψεις ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς πείσουν πὼς ἦταν φρονιμώτερο νὰ δημιουργήσουν ἐδῶ μιὰ νέα ζωὴ παρὰ νὰ ἐκτεθοῦν σὲ μιὰ τόσο ριψοκίνδυνη περιπέτεια, καὶ νὰ γίνουν ἕρμαια τῶν δυνάμεων τοῦ σύμπαντος.

Ἀπεναντίας ἐδῶ ἐπάνω στὸν Ἄρη δὲν θὰ τοὺς ἔλειπε ἡ δουλειά. Θὰ εἶχαν νὰ χτίσουν τὰ σπίτια τους, νὰ φτιάξουν τὰ νοικοκυριά τους, νὰ ἱδρύσουν ἴσως νέες πόλεις.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ Ἔρρικος ἄρχισε νὰ βρίσκῃ ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση κάνοντες ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ πλάθοντας ὅλα αὐτὰ τὰ σχέδια μὲ τὸ μυαλό του, καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται γιὰ τὴ μοναδικὴ περιπέτεια, γιὰ τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ μέλλον ποὺ ξανοιγόταν ἔτσι ἀνέλπιστα μπροστά του.

Τὸ πρῶτο φυσικὰ ποὺ θὰ ἔκανε ἦταν νὰ παντρευτῇ τὴν Καίτη. Θ' ἀποκτοῦσαν βέβαια πολλὰ παιδιά, ὅπως γίνεται στὰ παραμύθια. Αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο σημεῖο. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ ὁ γενάρχης ἑνὸς ἔθνους χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ πολλὰ παιδιά.

Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἡ Καίτη δὲν εἶχε φυσικὰ καμμιὰ ἀντίρρηση.

Ἀποφασίστηκε, πὼς τὸ πιὸ κατάλληλο πρόσωπο, γιὰ νὰ ἱερουργήσῃ στὸν γάμο αὐτὸν ἦταν ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ, ἐξ αἰτίας τῆς σεβάσμιας ἡλικίας του. Οἱ δύο νέοι λοιπὸν ἐπῆγαν νὰ τὸν βροῦν μέσα στὴ βολίδα γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν τὴν εὐλογία του καὶ νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ πότε ἤθελε νὰ ὁρίσῃ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Ὁ καθηγητὴς δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴ βολίδα. Εἶχε ἐγκατασταθῆ μπρὸς στὸ τηλεσκόπιο, παρατηροῦσε τὸν οὐρανὸ καὶ ἔκανε ὑπολογισμούς.

Πέρασε πολλὴ ὥρα ὥσπου νὰ ἀντιληφθῇ αὐτὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν οἱ δυὸ νέοι· τὸ μυαλό του ἦταν γεμᾶτο ἀριθμοὺς καὶ οἱ λέξεις δὲν εἶχαν γι' αὐτὸν κανένα νόημα. Κοίταζε τὸν Ἔρρικο καὶ τὴν Καίτη μὲ μάτια ἀπλανῆ καὶ στὸ τέλος τοὺς εἶπε :

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ μὲ ὁδηγήσετε στὴν ταράτσα τοῦ ἀστεροσκοπείου, στὴν πόλη.

— Τί γυρεύει νὰ ἰδῇ ; ἀναρωτήθηκε ὁ Ἔρρικος. Ἂν οἱ ἀστερισμοὶ εὐνοοῦν τὴν ἕνωσή μας ; Αὐτοὶ οἱ γέροι σοφοὶ ἔχουν καμμιὰ φορὰ παράξενες ἰδέες, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Ἴσως νὰ καταντοῦσα κι' ἐγὼ σὰν κι' αὐτὸν ἂν περνοῦσα ὅλη μου τὴ ζωὴ μπρὸς σ' ἕνα τηλεσκόπιο μελετώντας τοὺς κρατῆρες τῆς Σελήνης.

Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ καθηγητῆ. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ ἀστεροσκοπεῖο, καὶ μάλιστα μέσα στὴν παγωμένη νύχτα, πρᾶγμα ποὺ ἦταν καταστρεπτικὸ γιὰ τὴν ὑγεία του.

Κι' αὐτὸ φάνηκε εὐθύς : Γιατὶ ὅταν τὸν ἔφεραν πάλι στὴ βολίδα ἔδηχε ἐλεεινά, φτερνιζόταν, εἶχε δύσπνοια καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλα αὐτά, ἦταν ἐκνευρισμένος στὸν ὑπέρτατο βαθμό.

Ὅσο μεγαλύτερη δυσκολία ἔβρισκε γιὰ νὰ μιλήσῃ, τόσα περισσότερα φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ πῇ.

Στὸ τέλος πῆρε τὸν Ἔρρικο κατὰ μέρος καὶ μᾶλλον μὲ ἀριθμοὺς παρὰ μὲ λόγια τοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήσῃ ποιὸ λόγο εἶχαν ὅλοι του οἱ ὑπολογισμοὶ καὶ οἱ παρατηρήσεις του καὶ σὲ ποιὸ συμπέρασμα εἶχε καταλήξει :

Τὴν μεθεπομένη, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου, ὁ Ἄρης θὰ βρισκόταν στὴν κατάλληλη θέση γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἐπιστροφὴ στὴ Γῆ.

Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἐνενήντα ἡμέρες καὶ δεκαοκτὼ ὧρες ἀκριβῶς ἡ Γῆ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὴν τροχιὰ τῆς βολίδας μέσα στὸ διάστημα. Καί, ἂν ἔφευγαν στὴν κατάλληλη στιγμή, μποροῦσαν νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, οἱ ἀστροναῦτες μας θὰ ἔλκονταν ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ θὰ ἔπεφταν ἐπάνω σ' αὐτήν. Ἔπρεπε ὅμως νὰ κανονίσουν αὐτὴ τὴν εὐνοϊκὴ στιγμὴ μὲ ἀκρίβεια δευτερολέπτου. Γιατὶ ἂν τοὺς ξέφευγε ἡ Γῆ, ἡ βολίδα θὰ παρασυρόταν πιὰ πρὸς τὸν Ἥλιο.

Ὁ Ἔρρικος ἀνακοίνωσε στοὺς συντρόφους του τὰ συμπεράσματα τοῦ καθηγητῆ Μπάτλερ καθὼς καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσίαζε ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἂν τὴν ἐπιχειροῦσαν,

Ἂν ἡ ἀναχώρησή τους γινόταν ἕνα δευτερόλεπτο νωρίτερα ἢ ἀργότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε, ἂν οἱ ὑπολογισμοί τους δὲν ἦταν καμωμένοι μὲ τὴν πιὸ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, κατευθύνονταν πρὸς τὸν βέβαιο θάνατο, εἴτε ἀπὸ ἀσφυξία, ὅταν θὰ ἔπαυαν πιὰ νὰ λειτουργοῦν οἱ μηχανὲς τῆς παραγωγῆς τοῦ ὀξυγόνου, ἢ ἀπὸ ἀσιτία ὅταν θὰ τοὺς σώνονταν τὰ τρόφιμα.

Τὸ πρόβλημα τῶν τροφίμων ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ὑπῆρχε· γιατὶ τὸ ταξίδι τους, ἡ πτώση τους αὐτὴ μὲς στὸ κενὸ θὰ κρατοῦσε ἐνενήντα ἡμέρες καὶ ὀκτὼ ὧρες. Καὶ θὰ ἦσαν πέντε ἄνθρωποι μὲς στὴ βολίδα.

Μὰ οἱ σκέψεις αὐτὲς δὲν σταματοῦσαν οὔτε τὸν Ἀνδρέα, οὔτε τὸν Βαρνάβα. Ὁ τελευταῖος μάλιστα, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε κρατήσει τόσο κακὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν μετεωρισμό του στὸ κενόν, τώρα οὔτε τὴ συλλογιζόταν πιά. Ἔπρεπε νὰ δοκιμάσουν καὶ τὸ ἔσχατο μέσο γιὰ νὰ γυρίσουν.

* * *

Νά τους λοιπὸν πάλι καὶ οἱ πέντε ἐγκαταστημένοι στὴ βολίδα καὶ ἕτοιμοι γιὰ ἀναχώρηση. Τούτη ὅμως ἡ ἀναχώρηση γίνεται μὲ πολὺ πιὸ μεγαλύτερη ἀγωνία ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Πρόκειται νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ τελευταῖο ἴχνος τῆς καύσιμης ὕλης ποὺ τοὺς ἔχει ἀπομείνει, δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται οὔτε τὸ ἐλάχιστο σφάλμα στὸ χειρισμό, οὔτε ἑνὸς δευτερολέπτου λάθος στὸν ὑπολογισμὸ τῆς ὥρας.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΑΣ

Ἀγαπητὴ «Διάπλαση»,

Μ' εὐχαρίστηση μου διάβασα τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνα «Παραφθορὰ ἢ Ἐξέλιξη ;» στὸ τελευταῖό σου φυλλάδιο. Εἶναι, ἀλήθεια, πολὺ παράξενο πῶς ὁ πολὺς κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ μερικὰ *φανερώτατα πράματα* : πὼς ἡ γλῶσσα, *κάθε* γλῶσσα, ἀκατάπαυστα ἀλλάζει, *λίγο* σὲ *λίγο* χρονικὸ διάστημα, *πολὺ* σὲ *πολύ*· πὼς δὲν ὑπάρχει χυδαία λέξη (μόνο χυδαῖες *ἔννοιες*, νοήματα)· καὶ πὼς ἡ *φυσική*, ἡ ζωντανὴ γλῶσσα *κάθε* λαοῦ σὲ *μιὰ ὡρισμένη ἐποχὴ* εἶναι ἡ μορφὴ ποὺ ἔχει πάρῃ *τὴν ἐποχὴ ἐκείνη* ἡ γλῶσσα του. (Ἔτσι π. χ. ὕστερ' ἀπὸ 1000 χρόνια ἡ σημερινὴ ζωντανή μας γλῶσσα θὰ εἶναι ἴσως πιὰ ἐντελῶς νεκρὴ ἢ μισόνεκρη —ὅηλ. *καθαρεύουσα* — καὶ ζωντανὴ θὰ εἶναι τότε κάποια *κόρη* της).

Εἰδικώτερα γιὰ τὴν τροπὴ τοῦ ἀρχαίου *πτ* σὲ *φτ*, ἂς δοῦμε τί γίνεται καὶ σὲ ἄλλες γλῶσσες σὲ ὅμοια ἢ ἀνάλογα *συμπλέγματα* συμφώνων : λοιπὸν τὸ σύμπλεγμα *κτ* (ἑλλην.) καὶ ct (λατιν.) *ὀκτὼ octo*, στὴν ἰταλικὴ γίνεται *tt* (otto), στὴν ἱσπανικὴ *τσ* (μὲ παχὺ σ) (ocho), στὴν πορτογαλικὴ *ιτ* (oito) καὶ στὴ ρωμουνικὴ *πτ* (opt). Ἔτσι καὶ στὴν ὁλλανδικὴ τὸ κοινὸ ἀρχαῖο γερμανικὸ *φτ* (Luft) γίνεται *χτ* (Lucht) κτλ. Πέτε μου τώρα, σᾶς παρακαλῶ, πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ κανενὸς Ἱσπανοῦ ἢ Ρωμούνου ἢ Πορτογάλου ἢ Ὁλλανδοῦ ἡ ἰδέα, πὼς ἡ προφορά του αὐτὴ εἶναι *παραφθαρμένη* καὶ πρέπει νὰ τὴν *διορθώσῃ* ; ἂν τού το λέγατε, θὰ ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια.

Ἀπὸ καιρὸ πολὺ εἶχα σκεφθῆ νὰ γράψω ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι γιὰ τοὺς μαθητὲς καὶ τοὺς σπουδαστές, μὲ τὸν τίτλο : «*Τί πρέπει νὰ ξέρω ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη τῆς Γλώσσας*» (ὅηλ. *Στοιχεῖα Γλωσσολογίας*), ποὺ νὰ πραματεύεται, σύντομα, ἁπλᾶ καὶ εὐκολονόητα γιὰ ὅλους, τὰ ζητήματα τῆς γλώσσας, καὶ τὰ θεωρητικὰ καὶ τὰ πρακτικά. Δυστυχῶς οἱ πολλές μου ἄλλες ἀσχολίες μὲ τὴν ἔκδοση τῶν πανεπιστημιακῶν μου βιβλίων δὲν με ἄφησαν νὰ το τελειώσω. Ἂν το κατορθώσω καμιὰ φορά, θὰ χαρῶ πολύ· γιατὶ μὲ ἕνα τέτοια ὁδηγό, ἂν μάλιστα τὸ ἔδιδαζαν ὡς μάθημα στὴν τελευταία τάξη τοῦ γυμνασίου, τὰ ἑλληνόπουλα θὰ ἀποχτοῦσαν ὄχι μόνο σωρὸ γνώσεων χρησιμώτατων σήμερα, μὰ καὶ καθαρὲς καὶ σωστὲς ἰδέες γιὰ τὴ γλῶσσα καὶ τὰ σχετικὰ μ' αὐτὴ ζητήματα.

Μὲ φιλικοὺς χαιρετισμούς,

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

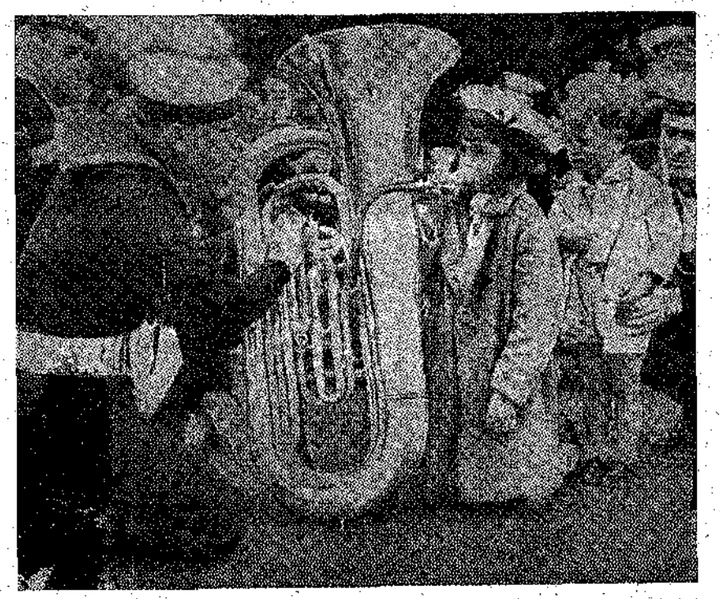

Στὴν Ἀγγλία, οἱ ναῦτες καὶ τὰ παιδιὰ εἶναι μεγάλοι φίλοι. Τὸ στιγμιότυπο αὐτὸ δείχνει μουσικοὺς τοῦ Β. Ναυτικοῦ ποὺ μαθαίνουν στοὺς μικρούς τους φίλους τὴ χρήση τῶν πνευστῶν ὀργάνων.

ΜΙΚΡΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τὸ ἴδιο ἡ ***Ἀνθὴ Νικολάου***, ἡ ***Μαρούσια***, ὡς καὶ ἡ μικρὴ ***Ἔλγα*** ἀκόμη, ποὺ τὴν μπερδεύει ὅμως μὲ τὴ σύγγραφέα, τὴν Ἀρσινόη Παπαδοπούλου.

Τὴν ὡραιότερη ὅμως ἀπάντηση τὴ στέλνει τὸ ***Ἀγκάθι*** : «Δὲν ζηλεύω τὶς διάσημες συγγράφισες, καλλιτέχνιδες, ἐπιστήμονες, ἢ τὰ φανταχτερὰ ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου», λέει : «Πιὸ πολὺ θαυμάζω κάποια ἄλλη γυναίκα, μιὰ Ἑλληνίδα, ποὺ μὲ τὴν καλωσύνη της, χάραξε ἄσβεστο τὸ ὄνομά της σὲ πλῆθος καρδιές. Τὴν ***Ἄννα Παπαδοπούλου***, τὴ Μάννα τοῦ στρατιώτη. Καὶ σὰν αὐτὴ θὰ προσπαθήσω νὰ μὴν ὑπάρχει γύρω μου πονεμένη καρδιά».

—Ὡραία ἀπάντηση, ἀξίζει γιὰ βραβεῖο, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις.

—Ἄς πάρουμε τώρα τὸν σωρὸ τῶν «Διανοουμένων» ποὺ εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπ' ὅ,τι στ' ἀγόρια. Τοὺς περισσότερους ψήφους σ' αὐτὸ τὸ σωρὸ ποιὸς νομίζετε τοὺς παίρνει : Ἡ κυρία Καλιρρόη Παρρέν. «Εἶναι ἡ Ἑλληνίδα ποὺ ἀφιέρωσε πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια τῆς ζωῆς της γιὰ ν' ἀνυψώση τὴ γυναῖκα, γράφει ἡ ***Ζουζού***, «Χάρις στοὺς σκληροὺς ἀγῶνες της ἡ Ἑλληνίδα γυναῖκα μπορεῖ νὰ ζῆ ἀνεξάρτητη χωρὶς ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν προορισμό της, λέει ἡ ***Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου***, «Μόρφωσε καὶ ἀνάπτυξε τὴν Ἑλληνίδα καὶ ὕψωσε τὴ γυναῖκα σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο» γράφει ἡ ***Σαλωνίτισσα***, γιὰ νὰ μὴν ἀναφέρω πάρα μονάχα αὐτὲς τὶς τρεῖς.

Ἐκεῖνες ποὺ θαυμάζουν τὶς λογοτέχνιδες ἔχουν διάφορες προτιμήσεις. Ἡ ***Μαγεμμένη Βασιλοπούλα*** θαυμάζει τὴν δ. Κατίνα Παππᾶ, τὴ φίλη καὶ παλιά μας συνεργάτιδα «ποὺ ἂν δὲν εἶναι διάσημη, ἀσφαλῶς ὅμως θὰ γίνη μιὰ καὶ βραβεύθηκε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, κι' ἔχει τὸ ὡραιότερο ἐπάγγελμα νὰ εἶναι καθηγήτρια φιλόλογος», ἡ ***Χαραυγὴ*** θαυμάζει τὴν Ἀγγλίδα συγγραφέα Ἔλινορ Γκλύν, ἡ ***Διπρόσωπη*** θὰ ἤθελε νὰ προσφέρη τὸ αἷμα της σὰν τὴ Μπουμπουλίνα, ἀλλὰ μιὰ καὶ ἡ ἐποχή μας δὲν εἶναι τέτοια εὔχεται νὰ γίνη μιὰ μεγάλη συγγραφεὺς σὰν τὴ Σέλμα Λάγκερλεφ γιὰ νὰ δοξάση τὴν πατρίδα της, ἡ ***Ἀρσακειὰς Νο 12*** θαυμάζει τὴν ποιήτρια κόμησσα ντὲ Νοάϊγ, ποὺ εἶχε καὶ ἑλληνικὸ αἷμα στὶς φλέβες της καὶ οἱ ὑπόλοιπες θαυμάζουν ἄλλες.

Ἕνα καλούτσικο σωρὸ σχηματίζουν αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων ποὺ θαυμάζουν τὶς γυναῖκες ἐπιστήμονες. Καὶ ἐπειδὴ πολλὲς ἐπιστήμονες γυναῖκες δὲν ὑπῆρξαν, ὅλες ἔχουν γιὰ ἰδανικό τους τὴν Μαρία Κιουρί, ποὺ ἀνακάλυψε τὸ ράδιο. Ἀναφέρω δυὸ μόνον, τὶς καλύτερες : «Θαυμάζω τὴν κυρία Κιουρὶ γιατί νομίζω πῶς τὸ ὡραιότερο πρᾶγμα στὸν κόσμο εἶναι νὰ ὠφελῆ κανεὶς τὴν ἀνθρωπότητα», γράφει ἡ ***Δωροθέα Παπαστράτου***, «κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήση τὴν σπουδαιότερη ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη, ποὺ εὐεργετεῖ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα», λέει στὴν ἀπάντησή της τὴ ὡραία ἡ φίλη μας ***Ρέα***.

—Ὡραία — Ρέα, πέτυχες καὶ μιὰ ὁμοιοκαταληξία, πετάχτηκε ἡ Κική.

—Ἐμεῖς, Κική, μιλοῦμε γιὰ σοβαρὰ πράγματα καὶ σὺ κάνεις σαχλαμάρες. Τώρα ἔρχομαι σ' αὐτὲς ποὺ θαυμάζουν τὶς μεγάλες καλλιτέχνιδες. Οἱ διάσημες ξένες στὰρ τοῦ κινηματογράφου, παρ' ἐλπίδα ἔχουν πολὺ λίγες θαυμάστριες, ἀπὸ μιὰ-δυὸ ἡ κάθε μιά. Περισσότερες ἔχει μιὰ Ἑλληνίδα, ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ τὴν ὡραιότερη ἀπάντηση τὴν στέλνει ἡ ***Δόλυ***, ποὺ μαζὶ μ' ἄλλα λέει ὅτι θεωρεῖ τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη «μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ μιὰ ἄλλη Ἑλληνίδα ἠθοποιός, ἡ δ. Κούλα Γκιουζέππε, ἔχει μιὰ θαυμάστρια, τὸ ***Τρελλοκόριτσο***, καὶ παραλείπω μερικὲς ἄλλες ποὺ δὲν ὁρίζουν καθαρὰ ποιὲς θαυμάζουν.

Ὁ ἀθλητισμός, παρ' ὅλους τοὺς γυναικείους θριάμβους στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες δὲν ἔχει τόσες θαυμάστριες. Δυὸ-τρεῖς θαυμάζουν τὴν Νορβηγίδα παγοδρόμο Σόνια Χένγε, ἄλλες τόσες τὴν Ἔλεν Οὐίλς, τὴ διάσημη τεννίστρια, καὶ τὸ ***Ζηλιαρόγατο*** ἔχει ὡς πρότυπον τὴ Γερμανίδα ξιφομάχο Ἔλλεν Μάγιερ καὶ θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τῆς μοιάση.

— Πὼ πώ, καθὼς εἶναι καὶ ζηλιαρόγατο μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ θὰ ἔβγαζε τὸ σπαθὶ καὶ χράπ-χρούπ, ὅποιον πάρει ὁ Χάρος, εἶπε ἡ Ἐλπίς.

— Τώρα μένουν οἱ τελευταῖες ἀπαντήσεις. Αὐτὲς ποὺ, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τ' ἀγόρια, δὲν μπόρεσα νὰ τὶς κατατάξω σὲ ἰδιαίτερη κατηγορία. Π.χ. ἡ ***Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*** θαυμάζει τὴν Ἀγγλίδα ἀεροπόρο Ἄμυ Τζῶνσον. «Θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ πολὺ νὰ γίνω σὰν κι' αὐτὴ» γράφει «ἀλλὰ πολὺ φοβᾶμαι μήπως καμμιὰ μέρα ἐκεῖ ποὺ πετάω, ξεπεταχτῆ ἀπὸ πουθενὰ κανένα ποντικάκι, καὶ τότε θὰ τὰ παρατήσω ὅλα στὴ μέση καὶ θὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ ἀεροπλᾶνο κάτω !»

Ὅλοι γέλασαν.

— Φαντάσου νὰ μὴ φοβᾶσαι ν' ἀνέβης στοὺς αἰθέρας καὶ νὰ φοβᾶσαι ἕνα ποντικάκι, ἔκανε ἡ Ἀγάπη.

—Ἔχομε ἀκόμη καὶ τὴν ἀπάντηση τῆς ***Πριγκίπισσας τῶν Δολλαρίων***, ποὺ ἔχει ὡς ἰδανικὸ μιὰ ὅμοιά της, ἀλλὰ ἀληθινὴ πριγκίπισσα ἐκείνη τὴ Δούκισσα τοῦ Κέντ, πριγκίπισσα Μαρίνα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ τὴν θαυμάζει «γιὰ τὴν ὀμορφιά της, τὴν καλοσύνη της καὶ τὸν ὑψηλό, καλὸ σύζυγο ποὺ τῆς χάρισε ὁ Θεός».

Καὶ ὡς ἐδῶ τελειώσαμε, σεβαστή μου κυρία Διάπλασις. Ἀπάντηση δὲν χάθηκε οὔτε μία, μάρτυς μου ὁ Θεός. Σᾶς τὶς διάβασα ὅλες, ἀποφασίστε καὶ μοιράστε τὰ βραβεῖα.

— Καλά, Ἀνανία, εὐχαριστῶ. Ἀφῆστε με τώρα μόνη μου καὶ περᾶστε σὲ λίγη ὥρα.

—Καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία, Ἀνανία ! φώναξαν ἐν χορῷ οἱ ἀδελφές μου.

— Καὶ τοῦ χρόνου μὲ τὸ καλό, εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα.

— Καὶ εἰς ἀνώτερα, ἔκανε ἡ πονηρὴ ἡ Κική.

— Τί ἐννοεῖς εἰς ἀνώτερα ;

— Νά, νὰ μᾶς κάνης καὶ ἀληθινὴ Κυριακή !

—Ἡσυχία !, φώναξε ἡ κυρία Διάπλασις.

Βουβαθήκαμε ὅλοι καὶ πήγαμε ὁ καθένας στὸ δωμάτιό του. Ὅταν σὲ μισὴ ὥρα σπρωγμένοι ἀπὸ τὴν περιέργεια ξαναγυρίσαμε, εἴδαμε ἀπέξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοιχοκολλημένο τὸν ἑξῆς κατάλογο ποὺ σᾶς τὸν παραθέτω σὲ πιστὸ ἀντίγραφο :

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ἀγκάθι*** [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Δόνιφαν*** [18Ε], ***Ρέα*** [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Γεώργιος Σ. Τριανταφύλλου*** [16Ε], ***Διπρόσωπη***[16Ε], ***Ἄγις Παλμὸς*** [16Ε].

Α' Ἔπαινος, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον : Πόλις τῶν Ὀνείρων, Δαξασμένο Τριπολιτσοτάκι, Κύριος τοῦ Ντάνσιγκ, Ρεμῆς, Κορφιατόπουλο, Ἐρείκη, Ζουζού, Δωροθέα Παπαστράτου.

Β' Ἔπαινος, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον : Στέφανος τῆς Δόξης, Ἀττὲ Ἰράμ, Κεφαλλήν, Κερυνειωτάκι, Σαρπηδών, Συριανός, Ὀρεινὸς Κερκύρας, Ἀγγουρολογιώτατος, Πονεμμένη Καρδιά, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Ροζελάντια, Ναυτοπούλα τοῦ Αἰγαίου, Σαλωνίτισσα, Μαγεμμένη Βασιλοπούλα, Ἀρσακειὰς Νο 12, Δόλυ, Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, Πᾶν.

Γ' Ἔπαινος, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : Πίστις-Πατρίς, Τρελλοκόριτσο, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Κατάσκοπος 33, Ἀγρίμι, Κυρίαρχος τοῦ Σύμπαντος, Παιχνιδιάρα, Ἰωάννης Γρηγορέας, Ἀτρόμητος Διαπλασόπαις, Κ. Γ. Κυριακός, Μικρὸς Σπουδαστής, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος. Ταξιδιώτης, Ροδία, Ἔλγα, Χαραυγή, Ζηλιαρόγατο.

Εὔφημος Μνεία, ἀπὸ [8Ε], ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΟΓΙΑ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

Διαβάτη ποὺ συχνὰ περνᾶς
Ἀπ' τὴ φριχτὴ γωνιά μου
Κι' ἀργοδιαβαίνεις σιωπηλὰ
Πέρα στὰ μονοπάτια,
Στρέψε καὶ ρίξε μιὰ ματιὰ
Στὰ μαῦρα δάκρυά μου
Ποὺ σιγοτρέχουν ἄφθονα
ἀπ' τὰ θολά μου μάτια. . .

Ὤ ! Χριστιανέ μου, ἄφησε
Τὸ σπλαχνικό σου χέρι
Στὸν ἄδειανό μου κουμπαρὰ
Ὅ,τι ποθεῖς νὰ δώση
Καὶ δὲν τὸ χάνεις. Ὁ Θεὸς
Διπλὸ θὰ σοῦ τὸ φέρη.
Τὴ διαλεχτὴ σοῦ προσφορὰ
Μιὰ μέρα θὰ πληρώση.

Χαράστον ὅποιον ἐλεεῖ
Μὲ πρόθυμα τὰ χέρια
Ζητιάνο ἀπροστάτευτο,
Φτωχὸ ποὺ κινδυνεύει
Κι' ἀδιάφορα δὲν προσπερνᾶ
Τὰ φτωχικὰ λημέρια
ποὺ πένθος μαυροσκέπαστο,
Αἰώνια βασιλεύει ! . .

Εὐτυχία [Θ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ***Μαμά*** : Φρόνιμα, Ἀννούλα, μόνον οἱ ξένοι τρῶνε γλυκά.

Ἡ ***Ἀννούλα*** : Κι' ἐγὼ ποὺ εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς ἦρθα ἀπὸ τὸ Παρίσι δὲν εἶμαι ξένη ;

Εὐάννα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 Αὐγούστου 1937

ἈΠ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς, ἐκεῖνος ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν περισσότερη ἐργασία γιὰ νὰ βγοῦν τ' Ἀποτελέσματά του, εἶναι ὁ Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος, Ἔπειτα ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων. Γι' αὐτὸ μένουν πίσω κι' οἱ δυό. Τοῦ Ξεσπαθώματος ! π.χ. καθυστεροῦνται τριῶν ἐτῶν ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἡ πολύπλοκη ἐργασία τελείωσε καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα Ξεσπαθώματος τοῦ 1934. Ἐπίσης τῶν ἐτῶν 1935 καὶ 1936 ἐλπίζω νὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς τοῦ ἔτους, ὥστε τὸ 1938 νὰ δημοσιευθοῦν κανονικὰ τἀποτελέσματα τοῦ ἐφετεινοῦ καὶ νὰ μποῦμε πάλι σὲ τάξη.

Στὸ 34 φυλλάδιο, κάτω ἀπ' τὴν Ἄσκηση ἀριθ. 407, εἴδατε τὸ ψευδώνυμο «Ἀτρόμητος Θαλασσόπαις». Εἶναι τυπογραφικὸ λάθος ἀντὶ ***Ἀτρόμητος Διαπλασιόπαις***. Τὸ σημειώνω καὶ γιὰ ἐκείνους ποὺ κάνουν τυχὸν Στατιστικὴ τῶν Ἀσκήσεων τοῦ 1937, γιὰ νὰ ἰδοῦν πόσες Ἀσκήσεις τοῦ καθενὸς θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου μέχρι 30 Νοεμβρίου καὶ ποιοὶ θὰ ἔλθουν πρῶτοι καὶ ποιοὶ δεύτεροι. Γιατί, καθὼς εἴπαμε, θὰ βραβευθοῦν κατὰ σειρὰν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τοὺς ἔχουν δημοσιευθῆ οἱ περισσότερες. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ λογαριασθοῦν οἱ Ἀσκήσεις ἀπὸ Συλλογὲς τοῦ τελευταίου Πεντάθλου, ποὺ δημοσιεύθηκαν καθὼς θὰ εἴδατε νὰ σημειώνεται ἀπὸ κάτω, σὲ κάμποσα φυλλάδια.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, δὲν τὄξερα πὼς ὑπέφερες τόσον καιρὸ ἀπὸ τὶς δυὸ ἐκεῖνες πληγίτσες στὸ πόδι. Τώρα ποὺ σοῦ γιατρεύθηκαν, πρέπει νὰ προσέχης πολὺ νὰ μὴν ξαναπληγωθῆς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ μάλιστα θἆταν καλὸ νὰ τὸ ἔχης πάντα σκεπασμένο καὶ προφυλαγμένο. Μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση διάβασα τὴ συνέχεια τῶν «ἀναμνήσεων». Δυσόχαρτο ἔστειλα.

Εἶδα, ***Μιράντα***, τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὸ γάμο τοῦ θειοῦ σου. Ἀ, αὐτὰ τὰ ἐγκαύματα ! Πρόσεχε ἄλλη φορά, ὅταν κάνης μπάνια μὲ ἡλιοθεραπεία, νὰ παίρνης τὰ μέτρα σου. Ὑπάρχει μιὰ κρέμα—ἡ μαμμὰ θὰ ξέρη—ποὺ ἀλείφεται κανένας πρὶν καθήση στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἔτσι δὲν φοβᾶται μὴν καῆ. Χαιρετίσματα στὴν ἀδελφούλα σου. Αὐτὴ ἡ καϋμένη δὲν μπόρεσε νἄρθη στὸ γάμο. . .

Δὲν εἶναι ἀνάγκη ***Θλιμμένη Μελωδία***, νὰ ξαναδημοσιεύσης τὴν Ἀγγελία ἐκείνη. Ὁ ***Ἔρημος*** θὰ κατάλαβε πὼς ἔγινε λάθος, γιατὶ ***Ἔρημη*** δὲν ὑπάρχει. Ναί, δὲν σὲ γέλασαν, σωστὸ καμίνι εἶναι ἡ Ἀθήνα αὐτὸν τὸν καιρό. Περιπολοῦν ὅμως σύννεφα στὸν οὐρανὸ κι' ἴσως θἄχουμε πάλι καμμιὰ εὐεργετικὴ βροχή.

Δὲν τὄξερα, ***Ἄνθος τοῦ Μαΐου***, πὼς καὶ σὺ εἶσαι τόσο ζωόφιλη. Καὶ δὲν περιορίζεσαι μόνο στὰ συνηθισμένα ἀγαπητὰ ζῶα, παρ' ἀγαπᾶς καὶ περιποιεῖσαι κι' ἄλλα περίεργα : σκουλήκια, κάμπιες, ἀστακοὺς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἰνδικὰ χοιρίδια. . . Ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα ἀπὸ κανένα μέρος ὅταν ἐταΐζες τὰ σκουλήκια σου, ἢ ὅταν ἕνα πρωῒ τὰ βρῆκες φευγάτα («μὴν τἄφαγε ***φεῦ ! γάτα*** ;» ρωτᾷ ὁ ἀ-λογοπαίκτης Ἀνανίας) ἢ ὅταν ἔβγαζες τὸν ἀστακὸ. . . περίπατο, ποὺ ἄλλος θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν φάη μαγιονέζα. . . Ἔλαβα καὶ τὸ ἄλλο γράμμα σου καὶ σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο τοῦ Μπάρι.

Τί ὡραῖα ποὺ πέρασες στὸ χωριό, ***Μελαχροινὴ Διαπλασοπούλα***, καὶ τί ὡραῖα ποὺ μοῦ τὸ περιγράφεις ! Κρῖμα μόνο ποὺ γράφεις δυσανάγνωστα καὶ σὲ διαβάζει κανένας μὲ κόπο ποὺ λιγοστεύει τὴν εὐχαρίστηση. . . Ἄς εἶναι, ἐλπίζω νὰ ἐπιμεληθῆς καὶ τὸ γράψιμό σου.

Ναί, ἕνα μῆνα εἶχες νὰ μοῦ γράψης, ***Κυκλαμιά***. Πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τοῦ ἀδελφοῦ σου. Καλὰ ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς ποὺ δὲν ἄφησε νὰ τοῦ κάμουν τὴν ἐγχείρηση τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἦταν τόσο ἐπικίνδυνη. Ἐλπίζω νὰ πέρασε τώρα ἡ ὀξύτης κι' ἡ ἐγχείρηση νὰ ἔγινε μ' ἐπιτυχία. Περιμένω νὰ μοῦ τὸ γράψης.

Ἡ γνώμη μου, ***Κόρη τοῦ Βορρᾶ***, εἶναι πὼς πρέπει νὰ δείξης στὸ μπαμπὰ τὸ ἐνδεικτικό σου. Δὲν πειράζει τίποτα ποὺ πῆρες κατώτερο βαθμὸ στὰ Φυσικὰ ἀπὸ τὰ Μαθηματικά. Μπορεῖς μάλιστα νὰ τοῦ πῆς πὼς τὸ ἐναντίο θἆταν δυσάρεστο, γιατὶ τὰ Μαθηματικὰ εἶναι δυσκολώτερο μάθημα καὶ σπουδαιότερο Ναί, μικρὰ ποσὰ εἶναι πάντα δεκτὰ καὶ σὲ γραμματόσημο ἑλληνικό. Τὸ κομμάτι σου, θὰ εἶδες, δημοσιεύθηκε μὲ Β. Καὶ μὴ νομίσης πὼς σοῦ ἔβαλα Β ἐπειδὴ μὲ Γ προτιμοῦσες νὰ μὴ δημοσιευθῆ : Χρειάσθηκε ἐκεῖ ἕνα μικρὸ κομμάτι, βρῆκα πρόχειρο τὸ δικό σου, τὸ διάβασα, τὸ βαθμολόγησα καὶ τὸ ἔστειλα στὸ τυπογραφεῖο, πρὶν ἀκόμα διαβάσω τὸ γράμμα σου.

«Αὐτὴ τὴ στιγμὴ — μοῦ γράφει ἡ ***Διπρόσωπη*** ἀπὸ τὸ Χαλάντρι—μόλις ἔπαψε μιὰ μεγάλη βροχή, ἀληθινὰ χειμωνιάτικη, μὲ ἀστραπές, βροντὲς καὶ λίγο χαλάζι...» Κι' ἀκολουθεῖ μιὰ τόσο ὡραία περιγραφὴ τῆς ἐξοχῆς ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ βροχή ! Σωστὸ λογοτέχνημα τὸ γράμμα τῆς ***Διπρόσωπης***. Καὶ σημειώστε πὼς τίποτ' ἄλλο δὲν μοῦ γράφει μέσα. Αὐτὴ ἡ βροχὴ τὴν ἐνέπνευσε κι' αἰστάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ καθήση καὶ νὰ μοῦ γράψη. Μὰ ἔτσι γίνουνται ὅλα τἀληθινά, τὰ γνήσια λογοτεχνήματα : ἀπὸ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς.

Καθόλου παράξενο δὲν μοῦ φάνηκε, ***Σόνια***, ἀπεναντίας χάρηκα πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῆς στὴν κίνηση. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου καὶ μπορεῖς νἀρχίσης νὰ μοῦ στέλνης γιὰ τὴ Σελίδα, γιὰ τοὺς Διαγωνισμούς, καὶ προπάντων νὰ μοῦ γράφης συχνά, καὶ πάντα στὸν ἑνικό. Ναί, ἡ τυχὸν ἀπόρριψη τῶν πρώτων κομματιῶν σου δὲν πρέπει νὰ σἀπογοητεύση καθόλου.

Δυὸ κατηγορίες ἀνθρώπων δὲν χωνεύει ὁ ***Ταγκόϋζερ*** : τοὺς ψευτοαριστοκράτες ποὺ μιλοῦν γαλλικά, «κὲλ σαλὲρ, μὸν σερί !» (ἐνῶ, λέει, «λὲ πὲρ ἐταὶ μπακὰλ ἒ λὰ μὲρ πλὲστρ»)—καὶ τοὺς καθαρευουσιάνους ποὺ, σὲ καιρὸ ποὺ ὁ Κυβερνήτης γράφει τὰ γράμματά του στὴ δημοτική, αὐτοὶ δημοσιεύουν στὶς ἐφημερίδες ἄρθρα στὴν ἀρχαΐζουσα, γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν κ. Σάρρο ποὺ μεταφράζει ἀρχαῖες τραγωδίες σὲ γλῶσσα ἁπλῆ ! Μ' αὐτὸ ἂς μὴ τοῦ κάνη ἐντύπωση τοῦ ***Ταγκόϋζερ***. Ὁ Χ. εἶναι ἕνας γέρος δημοσιογράφος μὲ παληὲς ἰδέες, ποὺ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὶς ἀλλάξη τώρα. Τὸν συγχαίρω γιὰ τὸ ἀπολυτήριο ποὺ, κατὰ τὶς εὐχές μου, βγῆκε καλό. Μὰ βέβαια εἶμαι «σαββατογεννημένη». Ἀφοῦ βγαίνω Σάββατο ;

Εὐχαριστῶ, ***Νευρόσπαστο***, γιὰ τὸ ἀπόκομμα τοῦ «Ἔθνους» ποὺ μοῦ ἔστειλες γιὰ νὰ διαβάσω τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Ποιητίδη. Πολὺ ὡραῖο ἀλήθεια. Καὶ θὰ εὐχαριστήθηκαν ὅσα παλιὰ Διαπλασόπουλα τὸ διάβασαν, καὶ μάλιστα αὐτὰ τοῦ 1906 ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν . . . προφητικὴ Κυριακή. Πόσες, πραγματικῶς, προφητεῖες τους—ἀπαντήσεις στὴν ἐρώτηση τῆς Κυριακῆς ἐκείνης «πῶς θὰ εἶναι ὁ κόσμος μετὰ 2000 ἀκόμα χρόνια ;»—πραγματοποιήθηκαν μετὰ 30 χρόνια μόλις ! . . Ἂν ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσω ὅλο, θὰ δώσω τουλάχιστο μιὰ περίληψη αὐτοῦ τοῦ ὡραίου ἄρθρου. Ἢ θὰ πῶ στὸν κ. Φαίδωνα νὰ γράψη μιὰ Ἐπιστολή.

Χαίρω, ***Φωτεινὴ Φλόκου***, γιὰ τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεών σου κι' εὔχομαι τὴν ἴδια πρόοδο καὶ στὴν ἕκτη τοῦ Γυμνασίου ποὺ θὰ πᾷς τώρα. Εἶδα καὶ τὴν καλοκαιρινή σου ζωὴ στὸ ὡραῖο αὐτὸ μέρος τῆς Εὐβοίας. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ποὺ σοῦ ἔσχισε ἡ ξαδελφούλα, κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ ξαναγράψης.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω σήμερα ἐκτενῶς. Κι' ὅμως εἶναι τόσο ὡραῖα κι' ἐνδιαφέροντα τὰ γράμματα καὶ τῆς ***Ροζελάντιας***, καὶ τοῦ ***Κατασκόπου 33***, καὶ τοῦ ***Ἀεροσυλλέκτη***, καὶ τῆς ***Ἀνδαλούζας***, καὶ τοῦ ***Ὑδραίικοῦ Κύματος***, καὶ τῆς ***Ἀμαδρυάδος***, καὶ τῆς ***Εὐάννας !*** . . Ἀλλὰ θὰ ἤθελα τουλάχιστο μιὰ στήλη καὶ γι' αὐτούς. Καὶ ποῦ νὰ τὴν βρῶ ;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Μύρτα Φλώρη, κ. (ΛΠ). Σεμίραμις, κ. (ΒΓ). Ἐγκλαντίνα, κ. (ΙΒ). Ζὰν Ντ' Ἄρκ, κ. (ΛΕ).

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

11ο Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εἰσφορὲς	δρ.	1569
Στέλλα Βιολάντη	»	20
Κυκλαμιὰ	»	20
Ἀνθισμένη Γαζία . . .	»	50

Τὸ ὅλον μέχρι 8 Αὐγούστου : δρ. 1659

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ταξιδιώτην*** (δὲν θυμοῦμαι γιὰ τὸ κομμάτι σου ἐκεῖνο, ὡστόσο ἔλαβα ὑπ' ὄψι αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸ ἄλλο' τί γίνεσαι ; γιατί δὲν μοῦ γράφεις πιὸ συχνά ;) ***Βιργίλιον*** (ὅταν θὰ γύρισες στὴ Φλώρινα, θὰ βρῆκες τὰ φυλλάδια ποὺ σὲ περίμεναν καὶ θὰ εἶδες καὶ κάποια ἄσκηση σου δημοσιευμένη') ***Σκυριανόπουλο*** (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ' στὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὶς λύσεις, ναί, τόσες φθάνουν' ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες') ***Βαρώνην Γκινέρη*** (ἔχω λάβει δυὸ γράμματά σου' θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο') ***Μπέττυ*** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ πότε θὰ μοῦ ξαναγράψης τώρα ; ἄχ, αὐτὲς οἱ δουλειές !) ***Πιτσιρῖκον*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου' θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του') ***Κυματίζουσαν Κυανόλευκον*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση' γιὰ τὴν ἀπόφασή σου χαίρω πολὺ' ναί, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο εἶχε στὰ παλιὰ χρόνια κι' ὁ μπαμπᾶς σου, καὶ τὸ ἐτίμησε, ὅπως ἐλπίζω νὰ τὸ τιμήσης καὶ σύ' σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων') ***Ὀρεσιβίαν*** (τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς' τετράδιο γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ Μ. Μυστικῶν σοῦ ἔστειλα') ***Κὶμ*** (εὖγε γιὰ τὸ 10' γράφε μου λοιπόν !) ***Δόνιφαν***, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***31 Ἰουλίου*** θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Λέξεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου.

444. *Λεξίγριφος*

Μὲ τὸ πρῶτο σὲ καλῶ
Νέρθης ὅπου εἶμαι κι' ἐγώ.
Ἄρθρον τἄλλο αἰτιατική,
Καὶ τὸ σύνολό μου τί ;
Τοῦ βουνοῦ ὡραῖο δεντρί.

Πειρακτήριον

445. *Μεταγραμματισμὸς*

Στοῦ Αἰγαίου τὰ νερὰ
Νησὶ εἶμαι ἀπ' τὰ μικρά.
Μὰ ὁ λαιμός μου ἂν ἀλλάξῃ,
Πουλὶ ἄσπρο θὰ πετάξῃ
Πάνωθέ μου μὲ χαρά.

Διπρόσωπη

446. *Ἀναγραμματισμὸς*

Μιὰ θεὰ ἀρχαία
Ἀναγραμματίζεις,
Κι' ἐποχὴ ὡραία
Ἔτσι σχηματίζεις.

Μικρούλα Τραλαλά

447. *Αἴνιγμα*

Ἀπόστολο διαβάζεις
Στἀρσενικό.
Συχνά, ὅταν γράψῃς, βάζεις
Τὸ θηλυκό.

Ἀνδριωτάκι

448. *Γεωγραφικὸν Παίγνιον*

ΙΝ	ΒΡ	ΧΙ	ΒΟ	ΒΙ
ΑΡ	ΑΙ	ΑΖ	ΓΕ	ΒΕ
Α	ΝΕ	ΝΤ	ΖΟ	ΛΑ
ΥΕ	ΙΑ	ΚΟ	ΒΙ	Α
ΛΟ	Μ	ΙΑ	ΑΗ	Η

Νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ γράμματα ταῦτα ἢ ζεύγη γραμμάτων — τὰ ὁποῖα δὲν ἀποτελοῦν πάντοτε συλλαβάς — ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἓξ νοτιοαμερικανικαὶ πολιτεῖαι.

Κάστα Ντίβα

449. *Κρυπτογραφικὸν*

1234567 = Πτηνὸν ἐξωτικόν.
237767 = Κάτοικος εὐρ. κράτους.
341 = Τοπικὸν ἐπίρρημα.
43257 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
53417 = Ἐκ τῶν ἑπτὰ χρωμάτων.
67567 = Ἐπίθετον.
73267 = Πολλὰ πράγματα μαζί.

Γολιάθ

450. *Ποικίλη Ἀκροστιχὶς*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν θρησκευτικὸν ἀναμορφωτήν :

1, Νῆσος τοῦ Ἰονίου· 2, Ἀργοναύτης· 3, Πτηνόν· 4, Πᾶς μὴ Ἕλλην· 5, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 6, Μοῦσα· 7, Ἀρχαῖος ἱστορικός· 7, Πολὺ μικρὸν πτηνόν.

Λησμονημένη Ἐλπίς

451. *Φωνηεντόλιπον*

Θ - θ - θν - θμ

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

452. *Γρῖφος*

τὸ ιγ
τὸ τὸ ιγ ιγ Κρίτων
ναὶ ἂν Τούλα
τὸ τὸ ιγ ιγ λιν
τὸ ιγ.

Ἱππότης Λεκάριος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 22

251. Ἰλισσὸς (ἰλύς, σός).—252. Νεκρός-νεαρός. — 253. Ὁ Νῖκος, ἡ νίκη, τὸ νεῖκος.—254.

ΣΟΛΩΝ ΣΙΤΟΣ ΗΩΣ
Ο Α Ο Υ Φ
Ρ ΣΟΙ Μ ΕΩΝ Α
Ο Ο Α Α Κ
ΔΙΣ ΛΑΡΟΣ ΝΟΤΟΣ

255. Ὅπως φεύγουν τὰ κλεμμένα-ἔτσι πάνε καὶ χαμένα.—256. *Ἐν δυστυχίαις ὑπόμενε* (ἐν δεῖ στῆ, χῖ ες, ὑπὸ μὲν ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 0, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΖ'—537]

Μελαχροινὸ Ναυτάκι, πῶς περνᾶς μὲ τὴν καινούργια ἐνασχόλησιν ;

Χιονισμένη Ἐλάτη

[ΑΖ'—538]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Ἰδιαιτέρως μὲ τὸ Ἄνθος τοῦ Μαΐου, Κόμη Ὀπλιγκαντώ, Χάρυ Μπώρ, Πιχνιδιάρα, Θλιμμένη Γοητεία. Νὰ περιμένω ; Δ/σις Εὐφροσύνην Καρατζᾶ, Ἀφροδίτης 5, Καλλιθέαν (Ἀθηνῶν) διά :

Κυματίζουσα Κυανόλευκος

[ΑΖ'—539]

Διαπλασοπούλες, Ἀλληλογραφοῦμε Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἑλληνικά ; Ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικά, φωτογραφίες, καρτοῦλες, souvenirs ; Γράφατε πρῶτες Κυρίαν Κυριακούλαν Μονογυιοῦ, Καρδάμηλα Χίου διά :

Πονεμένη Καρδιὰ

[ΑΖ'—540]

Κόκκινη Αὐτοκράτειρα, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τετραδιάκι. Δικό μου ἀνταπέδωσα. Τὸ λάβες ;

Νινέττα

[ΑΖ'—541]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησιν τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ μικρὴ τάξη. Στείλατε κ. Σ. Δρόσον, Ἑρμοῦ 37 Ἀθήνας διά :

Μικαέλα

[ΑΖ'—542]

Γαλιάνδρα : μόνο οἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ βάζουν φωτογραφίες στοὺς δρόμους.

Θηριοδαμαστὴς !

[ΑΖ'—543]

Μαῦρο Διαμάντι : πῶς περνᾶς στὰ Μέθανα ; Μοῦ ἐθύμωσες ; . .

Λορελάϊ

[ΑΖ'—544]

Δήλωσις : Ἐπιθυμοῦντες νὰ διατηρήσωμεν πλήρην ἐξαρτησίαν, ἀποχωροῦμεν τῶν τάξεων τῶν «Ἀνοικτοκάρδων».

ΑΜΦΙΓΡΥΩΝ-ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ

[ΑΖ'—545]

Ἀφρισμένη Θάλασσα, ἡ Σπηλιώτισσα καὶ ἡ Νεοφερμένη σὲ περιμένουν. Πότε θἄλθῃς ; Λίλιαν, Διπρόσωπη, Τσιγγανέλλα, τί γίνεσθε ; Χαθήκατε, μωροθέλια μου ;

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ

[ΑΖ'—546]

Διαπλασόπουλα-ες, ἑτοιμασθῆτε νὰντιμετωπίσετε τὸν ἐκ Ζούγκλας ἀφιχθέντα νέο μας φίλο *Θηριοδαμαστή ! ! !* Κεριμάν, δὲν ἀλληλογραφῶ.

Ὑδραιόπουλο

[ΑΖ'—547]

Διπλωματοῦχος «ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ» Πανεπιστημίου Ζούγκλας ! ! ! Ἀφικόμενος αἰσίως μὲ *ἀγρίας διαθέσεις*, ἀπεφάσισα νὰ δαμάσω τὸν διαπλασόκοσμο. *Φυλαχθῆτε ! ! ! ! !*

«ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ»

[ΑΖ'—548]

Ἀνοικτόκαρδοι, ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε σᾶς ἀποκαλύπτω : ΛΕΩΝΤΟΚΑΡΔΟΣ = *Ἀνδρεόπουλος*, ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ = *Παπανικητόπουλος*, ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ = *Θεοφιλόπουλος*, ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ = *Μαυρίκης*. . . Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσω ; Εὐχαρίστως ! ! ! ! . .

ΡΕΜΒΗ

[ΑΖ'—549]

Κόμη Ὀπλιγκαντώ, ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ οἱ μικρότεροι νὰ χαιρετοῦν τοὺς μεγαλυτέρους. Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα μου, προτιμώτερον ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ ξασπρισμένο.

Σαρπηδὼν

[ΑΖ'—550]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, εἰς τὴν κάτωθι Δ/σιν : Ἰωάν. Παγανόπουλον, Σφηνοῦ 25, Ἀθήνας, διὰ :

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΝ 33

[ΑΖ'—551]

Πατρινόπουλα, τί κάνει ἡ *Κορίννα*. . . γκρ ! ! ! . . . Ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ πονάκια ! ! ! . . . Ἄλεξ. . . . Ζῆ . ., Ἕλ. ., Σου. ., Ντῖ. ., Ντο. ., τί κάνετε ; πιστεύω νὰ μὲ θυμᾶστε ! ! ! ! !

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

[ΑΖ'—552]

Κοκκινοπίπερο, ἔμαθα ὅτι εἶναι σπίρτο ἀναμμένο. Πρόσεξε μὴ κάψῃς τὴν Ζάκυνθο.

Στέλλα Βιολάντη

[ΑΖ'—553]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, Σαρπηδόνα καὶ Ἠπειρωτόπουλο, «pourquoi» δὲν ἀπαντᾶτε ; Εἴστε ἐγωϊσταί.

Στέλλα Βιολάντη

[ΑΖ'—554]

Ζακυνθινούλα, πῶς πῆγε ἡ γαϊδουροκαβαλλαρία στὸ Μαυρομάτι !

Στέλλα Βιολάντη, Πόλις τῶν Ὀνείρων

[ΑΖ'—555]

Λησμονημένη Ἐλπίς, θυμᾶσαι τὸ κακουργοδικεῖον στὴν ἔκτη τοῦ δημοτικοῦ ;

Στέλλα Βιολάντη

[ΑΖ'—556]

Πρωτομπαίνοντας στὸ διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀλληλογραφῶ. Δ/σις : Γιώτην Π. Τσανετάκην, Ναύπλιον, διὰ :

Μόγλην

[ΑΖ'—557]

Ἀποχωροῦμεν τοῦ συλλόγου «Νεανικὴ Δράσις.

Βιολέττα τῶν Ἄλπεων, Ἑλκινθὶς

[ΑΖ'—558]

Κυρία τοῦ *Ντάνσιγκ*, ἀλληλογραφοῦμεν ; Δ/σις : Θεόδωρον Κάρκαλαν, Ὀρφανοτροφείου 7, Βόλον, διὰ :

Ραϊμὸν

[ΑΖ'—559]

Θλιμμένη *Μελωδία*, γράψε μου τὴν διεύθυνσίν σου.

Ἀστιδεὺς

[ΑΖ'—560]

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλα τὰ διαπλασόπουλα στὴν ἑξῆς διεύθυνση : Γυμνάσιον Θηλέων, διὰ Ε. Γ., Καβάλλαν.

Ἐγκλαντίνα

[ΑΖ'—561]

Μπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο ἀνταλλάσσω μὲ ὅλες σας Μ. Μυστικά. Ἀποστείλατε : Ρ. Ο. Β. 45, Λεμεσὸν—Κύπρου.

Ζὰν Ντ' Ἄρκ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι